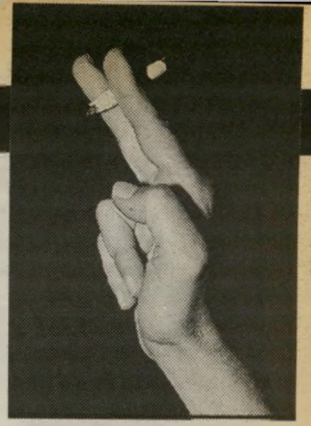

מיונולוג:

כל אחד

מחליט מה

טוב בשבילו

בעצם אני לא כל־כך זוכר איך זה התחיל בדיוק. הייתי אז בסוף השרות הצבאי, ישבנו כמה חברים, משהו הביא חתיכה קטנה של חשיש ועישנו. אז עוד לא היו בארץ ניירות־גלגול, או רוקנו סיגריה, עירבבנו את הטבק בחשיש, מילאנו בחורה ועישנו.

אני זוכר שבפעם הראשונה לא הרגשתי כלום — היום כבר מותר לגלות — רק קצת כאב־ראש וכבדות, אבל אמרתי שאני מרגיש נהדר.

אחרי הפעם הראשונה היינו נפגשים מדי פעם אצל אחד החברים, כשההורים לא היו בבית, והיינו מעשנים. זה לא היה קבוע, כי היינו צבא ולא תמיד היינו יוצאים ביחד לחופשות־שבת.

אחר־כך כבר התחלתי להרגיש. מה הרגשתי? קשה לתאר במילים, אבל זו מעין הרגי שתרִיחוּף נעימה. פתאום הכל נראה בסדר. יש רגעים שאתה מתכנס לתוך עצמך ושוקע במחשבות. קשה לעקוב אחרי המחשבות האלה, הן לא סדירות והן לא הגיוניות במיוחד. אתה פשוט מצטנף לך בפניה והמחשבות מתפוצצות לכל מיני כיוונים.

יש גם הרבה קטעים של ביחד. משהו זורק איזה מישפט וכולם מתחילים להתגלגל מצד חוק. אבל זה לא היה צחוק רגיל, האמירה גם לא היתה צריכה להיות מצחיקה במיוחד. זה היה צחוק פרוץ של סתם. צחוק שבא מכפנים, שאחר־כך הבטן כואבת מרוב צחוק. וכך אפי' שר היה לצחוק המוֹרֶה־מֶן־זֶמֶן. זה היה כיף.

כשהיינו מעשנים גם אהבנו להקשיב ל־מוסיקה. ובעניין המוסיקה היו תקופות. היו זמנים שהיינו שומעים את אותו התקליט שוב ושוב, לומדים את כל המילים ושרים ביחד עם הלהקה.

אני זוכר את התקופה הזו כתקופה נעימה, שבה שום דבר לא היה איכפת לנו במיוחד, שהכל נראה בסדר ונעים.

כשהיינו יושבים ומעשנים היינו יכולים להעביר כך שעות. בהתחלה לא היינו מעשנים כל־כך הרבה — אולי שתיים־שלוש סיגריות בערב. וכך היינו יושבים ומדברים שטויות וצוחקים המון, ולפעמים מתפלספים על החיים. יש קטעים, כשאתה מסטול, שכל דבר־שטות נראה כמו איזה גילוי פילוסופי מדהים וחרסני. אז היינו יושבים ומדברים על הצבא ועל המדינה ועל העתיד.

אחר־כך, בבוקר, איש לא היה זוכר על מה בדיוק צחקנו כל־כך ומהו המחשבות הפילור־

טופיות העמוקות ששקענו בהן. זה היה בילוי, וזה היה להיות ביחד עם החברים הטובים, והיה בזה גם האלמנט של הסודיות, כי זה הרי דבר אסור.

אני זוכר איך היינו מאווררים את החדר לפני שהיינו הולכים הביתה. היינו פותחים את החלונות ומתיזים דיאודורנט או כל ריח מסוג אחר, כדי שלא ירגישו.

היינו מעלימים את כל בדליה־סיגריות ש־עישנו בבית־השימוש, כדי שלא יישאר שריד וזכר.

עוד דבר שאיפיון את העישון היה רעב מטורף. פתאום הייתי נתקף ברעב — כאילו שלא אכלתי שלושה ימים. הרצון היה בעיקר לטרוף משהו מתוק.

אחרי זמן גיליתי שאם אני מתפתה לרעב הזה ומכניס משהו לפה — זהו, אני אכזר. אז כבר אי־אפשר לעצור את טירוף האוכל. יכולתי לחסל כל דבר־מאכל שהיה בשטח. וכך זה היה עם כולנו.

כשהיינו מעשנים, כמעט ולא היינו יוצאים לבילוי אחר. כשמעשנים חשיש יש מין הרגי שת־כבדות כזו בכל הגוף, אין חשק לזוז.

אבל אם היינו מחליטים לצאת מהבית — לסרט או לחברים או לכל מקום אחר — היינו מזליפים טיפות לעיניים.

תופעה פיסית הנגרמת מעישון היא עיניים אדומות וכבדות. כלומר, העפעפיים חצוי־סגור. רים. היינו בטוחים שאם נצא כך לרחוב, כולם מייד ייראו שעישנו.

איך היינו משיגים את הנפאס? טוב, דרך חברים וחברים של חברים, או שהיינו קונים במשותף אצל סוחר קטן שמישהו הכיר, והיינו מתחלקים בינינו. בסך הכל זה היה די זול, ואם היינו קונים כמה חברים ביחד, זו היתה הוצאה בכלל לא־משמעותית.

איך להשיג זה קטע שבהחלט זכור לי כמי טובך ולא כל־כך נעים. אבל בהתחלה הכי מויות היו כל־כך קטנות, כי תדירות העישון היתה מאוד נמוכה, כך שזה לא היווה בעיה. אף פעם אין בעיה להשיג בוף קטן דרך איזה חבר. אחר־כך, אחרי שהשתחררנו והיינו מעשנים בתדירות יותר גבוהה, אז כבר התחלנו להכיר את מי שמוכרים והיינו קונים בעצמנו. פשוט נכנסנו לזה לאט־לאט ואז הכל נעשה בצורה טיבעית.

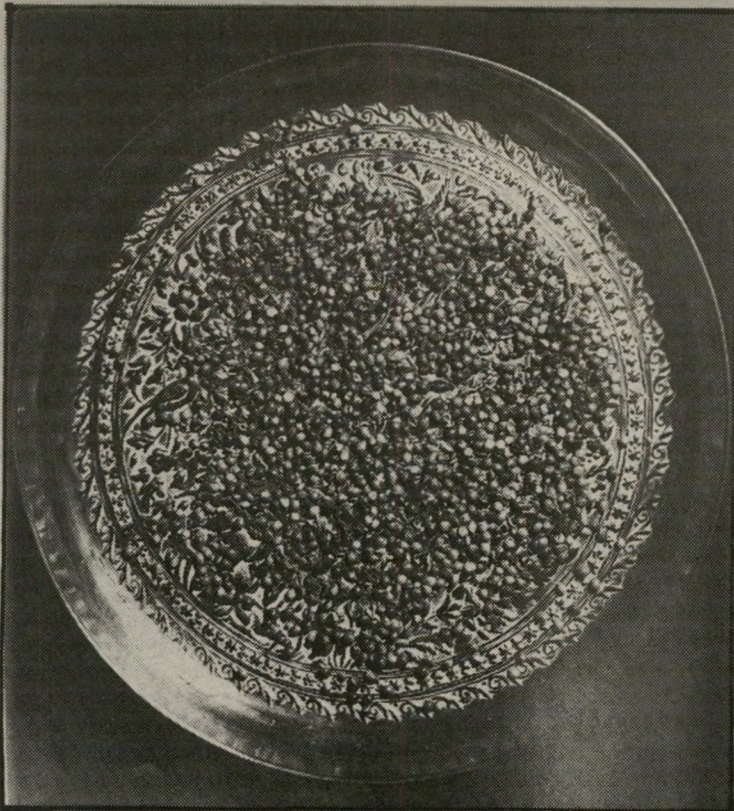
אני זוכר שאהבתי נורא את הרגשת הריי חוף הוואי ואת ההרגשה שהכל בסדר. כשאתה צעיר, לפעמים כל שטות נראית כמו אסון נוראי, וזו היתה דרך להשיג הרגשה נעימה, וגם היה העניין של ביחד.

עבירה על החוק? כן, ידענו שזו עבירה על החוק וכאמת כל פעם שהיינו מעשנים היינו נועלים את הדלת בכל המנעולים האפשריים. וכמוכן שהעישון, כמו שהוא מגביר את התחרות שות הנעימות, יכול גם להגביר תחושות לא־נעימות.

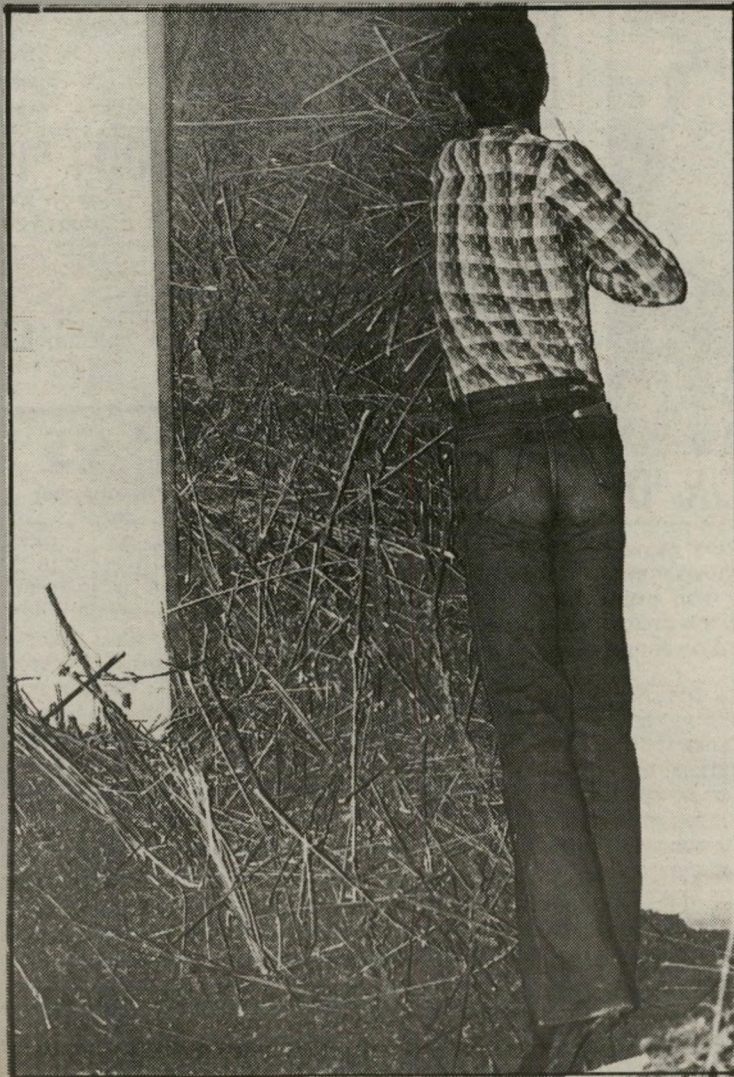
קרה לא פעם שהייתי נכנס לפאראנויה. בעיקר פאראנויה ממיסטה. כל רחש הכי קטן בסביבה היה מקפיץ אותי. כל רחש צע־דים ברחוב בחוץ היה גורם לי לדהור אל החדר, לראות אם הבילוש לא מתקרב. אבל בסך־הכל זה לא היה משהו דרמאטי במיוחד. זו היתה צורת־בילוי וזהו.

ובבוקר? זה היה תלוי. אם הייתי הולך ל־שון מאוחר, אז ברור שקשה היה לקום בבוקר. אבל אם הולכים לישון מאוחר מאוד, קשה לקום מוקדם גם כשלא מעשנים נפאס. זה לא זכור לי כקושי רציני מדי. קשה, אבל קמתי ותיפקדתי ובשום מקום, חוץ מאשר בחברה שבה עישנתי, לא ידעו שאני מעשן חשיש, וגם לא היו לי הפרעות קשות בתפקוד כתוצאה מזה.

חוץ מחשיש ומריחואנה לא נגעתי בסמים אחרים, זה לא עניין אותי. הפסקתי לעשן לפני כמה שנים, כי הרגשתי שמציתי את העניין. זה לא עניין אותי יותר, אבל אני כפירוש לא נגר זה. למה שזה לא יהיה מותר? כל אחד מחליט מה טוב בשבילו, וכל אחד אחראי על גופו.

1 זרעי הקנאביס. אחד ממרכזי־הגידול בעולם הוא בלבנון. יש הטוענים כי שדות הקנאביס הם הסיבה האמיתית למלחמת־האזרחים המתחוללת שם.

2 מחסן מלא צמחים קטופים. החורף הוא עונת־הקטיף. מאחסנים את הצמחים במחסנים גדולים, הצמודים למרכזי־הייצור. משתמשים בציוד מודרני.